

За основа на тази мисъл не е могло да послужи друго нѣщо, освенъ това: горепоменатитѣ философи, които сж имали вѣрно понятие за произхода на душата отъ Бога, сж достигнали до мисълта, че тая душа трѣбва нѣкога да се съедини съ Твореца си! Но понеже презъ време на нейното съединение съ тѣлото и до раздѣлата отъ него тя се заразява съ много пороци и при това, за да се съедини съ Твореца си, трѣбва ѝ да бжде чиста и непорочна така, както е чистъ и непороченъ Той, то тѣ, философитѣ, и направили заключението, че душата, за да получи своето очистване, трѣбва да се пресели въ тѣлото на безсловеснитѣ животни и да пребжде въ него, докато се очисти отъ всичкитѣ си пороци. Но могатъ ли тѣлата на животнитѣ да служатъ като сръдство за очистване на душата? Заразената съ пороци душа и въ тѣлото на безсловесното може да продължава сжщитѣ свои пороци, както и по-преди: защото и то е снабдено почти съ всичкитѣ тѣлесни членове, каквито има и човѣшкото тѣло. А да се допустне, че тѣлото на безсловесното животно само по себе си е чисто, и поради пребиваването въ него на човѣшката душа, тя може да се очисти, това е такава нелепа мисъл, която е съвсемъ противна на здравия разумъ: защото по всичко се вижда, че човѣкъ, както по душата си, така и по тѣлото си, е най-превзходното отъ всички животни.

Ако пъкъ кажемъ, че душата се преселва за наказание, значи, наказанието ѝ служи за очистване, то и това не може да се допустне, защото само едно наказание не може да я очисти отъ пороцитѣ, ако тя по своя воля не се обърне къмъ доброто. Душата на човѣка е свободна, но, съединена съ тѣлото, тя е поробена отъ грѣха; значи, за да се очисти отъ пороцитѣ, тя трѣбва